Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. lapkričio 15 d.*

Turinys

I – Teisinis pagrindas ... 4

A – Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucija 1373 (2001) ... 4

B – Bendroji pozicija 2001/931/BUSP ... 4

C – Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001 ... 5

II – Ginčo aplinkybės ir ginčijami teisės aktai ... 6

III – Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas ... 9

IV – Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme ... 10

V – Dėl apeliacinių skundų ... 11

A – Dėl apeliantės apeliacinio skundo byloje C-539/10 P ... 11

1. Šalių argumentai ... 11

2. Teisingumo Teismo vertinimas ... 12

B – Dėl Nyderlandų Karalystės apeliacinio skundo byloje C-550/10 P ... 13

1. Šalių argumentai ... 13

2. Teisingumo Teismo vertinimas ... 14

a) Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies aiškinimas ... 14

b) Reikalavimai pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį ... 16

C – Dėl priešpriešinio apeliacinio skundo, apeliantės byloje C-539/10 P pateikto byloje C-550/10 P

VI – Dėl ieškinio Bendrajame Teisme ... 18

* Proceso kalba: olandų.

A – Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo 18

B – Dėl trečiojo (ieškinio) pagrindo 19

C – Dėl antrojo ir ketvirtojo (ieškinio) pagrindų 20

1. Šalių argumentai 20

2. Teisingumo Teismo vertinimas 20

D – Dėl penktojo (ieškinio) pagrindo 22

1. Šalių argumentai 22

2. Teisingumo Teismo vertinimas 22

VII – Dėl bylinėjimosi išlaidų 23

„Apeliacinis skundas — Bendra užsienio ir saugumo politika — Kova su terorizmu — Ribojamosios priemonės, taikomos tam tikriems asmenims ir subjektams — Lėšų įšaldymas — Bendroji pozicija 2001/931/BUSP — 1 straipsnio 4 ir 6 dalys — Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001 — 2 straipsnio 3 dalis — Organizacijos įrašymas į su teroristiniais veiksmais susijusių asmenų, grupių ir subjektų sąrašą ir palikimas jame — Sąlygos — Kompetentingos institucijos priimtas sprendimas — Nacionalinės priemonės panaikinimas — Ieškinys dėl panaikinimo — Apeliacinio skundo priimtinumas — Teisė į nuosavybės apsaugą — Proporcingumo principas — EB 253 straipsnis — Pareiga motyvuoti“

Sujungtose bylose C-539/10 P ir C-550/10 P

dėl 2010 m. lapkričio 18 ir 23 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateiktų dviejų apeliacinių skundų,

Stichting Al-Aqsa (C-539/10 P), įsteigta Herlene (Nyderlandai), atstovaujama advokatų J. G. Uiterwaal ir A.M. van Eik,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai E. Finnegan bei B. Driessen ir R. Szostak,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

palaikomai

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos C. M. Wissels ir M. Bulterman,

Europos Komisijos, atstovaujamos S. Boelaert ir P. van Nuffel, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusioms į bylą šalims pirmojoje instancijoje,

ir

Nyderlandų Karalystė (C-550/10 P), atstovaujama C. M. Wissels ir M. Noort

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Stichting Al-Aqsa, įsteigtai Herlene (Nyderlandai), atstovaujamai advokatų A. M. van Eik,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai E. Finnegan bei B. Driessen ir R. Szostak,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Europos Komisijai, atstovaujamai S. Boelaert ir P. van Nuffel, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro trečiosios kolegijos pirmininkės pareigas einanti R. Silva de Lapuerta, teisėjai K. Lenaerts, J. Malenovský, G. Arestis ir T. von Danwitz (pranešėjas),

generalinė advokatė V. Trstenjak,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2012 m. birželio 6 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu *Stichting Al-Aqsa* (toliau – ieškovė ir apeliantė) (byloje C-539/10 P) ir Nyderlandų Karalystė (byloje C-550/10 P) Teisingumo Teismo prašo panaikinti 2010 m. rugsėjo 9 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Al-Aqsa prieš Tarybą* (T-348/07, Rink. p. II-4575, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Bendrasis Teismas panaikino:

— 2007 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį sprendimus 2006/379/EB ir 2006/1008/EB (OL L 169, p. 58),

— 2007 m. gruodžio 20 d. Tarybos sprendimą 2007/868/EB, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2007/445/EB (OL L 340, p. 100),

— 2008 m. liepos 15 d. Tarybos sprendimą, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2007 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2007/868/EB (OL L 188, p. 21),

— 2009 m. sausio 26 d. Tarybos sprendimą 2009/62/EB, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2008/583/EB (OL L 23, p. 25), ir

— 2009 m. birželio 15 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 501/2009, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2009/62/EB (OL L 151, p. 14)

(toliau, aptariant kartu, – ginčijami teisės aktai), tiek, kiek jie susiję su ieškove.

I – Teisinis pagrindas

A – *Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucija 1373 (2001)*

2 Jungtinių Tautų Saugumo Taryba 2001 m. rugsėjo 28 d. priėmė Rezoliuciją 1373 (2001), nustatančią plataus diapazono kovos su terorizmu, ypač kovos su terorizmo finansavimu, strategijas. Šios rezoliucijos 1 dalies c punkte numatyta, kad visos valstybės nedelsdamos įšaldo asmenų, kurie įvykdo ar kėsinasi įvykdyti teroro aktus arba dalyvauja tokiuose aktuose ar padeda juos įvykdyti, šiems asmenims priklausančių arba jų kontroliuojamų subjektų ir asmenų bei subjektų, kurie veikia tokių asmenų ir subjektų vardu arba jų nurodymu, lėšas ir kitą finansinį turtą arba ekonominius išteklius.

3 Minėtoje rezoliucijoje nenumatytas asmenų, kuriems reikia taikyti šias ribojamąsias priemones, sąrašas.

B – *Bendroji pozicija 2001/931/BUSP*

4 Siekdama įgyvendinti Rezoliuciją 1373 (2001), 2001 m. gruodžio 27 d. Europos Sąjungos Taryba priėmė Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, p. 93; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 217).

5 Pagal šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 1 dalį ji „taikoma priede išvardytiems su teroro aktais susijusiems asmenims, grupėms ir organizacijoms“. Šio straipsnio 2 dalyje pateikiamas „su teroro aktais susijusių asmenų, grupių ir organizacijų“ apibrėžimas.

6 Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3, 4 ir 6 dalyse nustatyta:

„3. Šioje bendrojoje pozicijoje „teroro aktai“ – tai viena iš toliau išvardytų tyčinių veikų, kurios, atsižvelgiant į jų pobūdį ir kontekstą, gali padaryti didelę žalą valstybei ar tarptautinei organizacijai, kurios apibrėžiamos kaip nusikaltimas pagal nacionalinę teisę, kai padaromos siekiant:

i) rimtai įbauginti gyventojus arba

ii) neteisėtai priversti Vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti tam tikrą veiksmą ar jo neatlikti; arba

iii) rimtai destabilizuoti ar sunaikinti pagrindines valstybės ar tarptautinės organizacijos politines, konstitucines, ekonomines ar socialines struktūras:

<...>

k) dalyvavimas teroristinės grupės veikloje, įskaitant informacijos ar materialinių išteklių tiekimą arba jos veiklos bet kokį finansavimą, žinant, kad tokiu dalyvavimu prisidedama prie grupės nusikalstamos veiklos.

<...>

4. Priede pateiktas sąrašas yra sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su tokių veiksmų pasmerkimu [nuteisimu už tokius veiksmus]. Į tą sąrašą gali būti įtraukiami asmenys, grupės ir organizacijos, kuriuos Jungtinių Tautų Saugumo Taryba yra nustačiusi kaip susijusius su terorizmu ir kuriems yra nusprendusi taikyti sankcijas.

Šioje straipsnio dalyje „kompetentinga institucija“ – tai teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos toje srityje, kuriai taikoma ši straipsnio dalis, lygiavertę kompetenciją šioje srityje turinti institucija.

<...>

6. Priede pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą kas šeši mėnesiai atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąraše.“

C – *Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001*

7 Manydama, kad Bendrijos lygiu įgyvendinti Bendrojoje pozicijoje 2001/931/BUSP nustatytas priemones reikalingas reglamentas, 2001 m. gruodžio 27 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, p. 70 ir klaidų ištaisymas OL L 52, 2010, p. 58; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 207).

8 Dėl sąvokos „teroro aktas“ pažymėtina, kad šio reglamento 1 straipsnio 4 dalyje daroma nuoroda į Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalyje pateikiamą apibrėžimą.

9 Pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnį:

„1. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius:

a) visos lėšos, kitas finansinis turtas ir ekonominiai ištekliai, priklausantys į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui, arba jų valdomi ar disponuojami, yra įšaldomi;

b) į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui neleidžiama nei tiesiogiai, nei netiesiogiai naudotis arba savo naudai disponuoti jokiomis lėšomis, kitu finansiniu turtu ir ekonominiais ištekliais.

2. Išskyrus atvejus, kai leidžiama pagal 5 ir 6 straipsnius, į šio straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktam fiziniam ar juridiniam asmeniui, grupei ar susivienijimui arba jų naudai draudžiama teikti finansines paslaugas.

3. Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir susivienijimų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse išdėstytomis nuostatomis; į tą sąrašą įtraukiami:

i) fiziniai asmenys, kurie padaro arba kėsinasi padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;

ii) juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, kure padaro arba kėsinasi padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;

iii) juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, valdomi arba kontroliuojami vieno ar daugiau iš i ir ii punktuose nurodytų fizinių ar juridinių asmenų, grupių ar susivienijimų; arba

iv) fiziniai ir juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, veikiantys vieno ar daugiau iš i ir ii punktuose nurodytų fizinių ar juridinių asmenų, grupių ar susivienijimų vardu arba nurodymu.“

10 Sąrašo, numatyto Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje (toliau – ginčijamas sąrašas), pirminė versija įtvirtinta 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos sprendimu 2001/927/EB (OL L 344, p. 83), ir jame ieškovės pavadinimas nėra numatytas.

11 Šis pavadinimas į minėtą sąrašą buvo įtrauktas 2003 m. birželio 27 d. Tarybos sprendimu 2003/480/EB, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2002/974/EB (OL L 160, p. 81).

12 Ieškovė paliekama įtraukta į ginčijamą sąrašą vėliau Tarybos priimtuose sprendimuose, konkrečiai kalbant:

— 2003 m. rugsėjo 12 d. Tarybos sprendime 2003/646/EB, įgyvendinančiame Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiame Sprendimą 2003/480 (OL L 229, p. 22),

— 2006 m. gegužės 29 d. Tarybos sprendime 2006/379/EB, įgyvendinančiame Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiame Sprendimą 2005/930/EB (OL L 144, p. 21), ir

— ginčijamuose teisės aktuose.

II – Ginčo aplinkybės ir ginčijami teisės aktai

13 Dėl pirminių šio ginčo aplinkybių skundžiamo sprendimo 1 punkte daroma nuoroda į 2007 m. liepos 11 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (dabar – Europos Sąjungos Bendrasis Teismas) sprendimą *Al-Aqsa prieš Tarybą* (T-327/03), kuriame teismas sprendė dėl ieškovės ieškinio iš dalies panaikinti Sprendimą 2003/480.

14 Šio sprendimo 15–21 punktuose pažymima:

„15 Iš bylos medžiagos matyti, kad ieškovė yra 1993 m. pagal Nyderlandų teisę įsteigtas fondas. Ji apibūdinama kaip islamiška socialinės paramos institucija. Ji paaiškina, kad pagal jos įstatus jos tikslai yra Nyderlanduose ir Izraelio okupuotose teritorijose gyvenančių palestiniečių socialinė apsauga ir geresnės gyvenimo sąlygos. <...> |Ieškovė pareiškia nepriklausanti jokiai politinei partijai ir tvirtina surinkusi daugiau nei milijoną eurų labdaros Nyderlanduose 2001 ir 2002 m.

16 2003 balandžio 3 d. Nyderlandų užsienio reikalų ministras, remdamasis Saugumo Tarybos rezoliucija 1373 (2001) ir *Sanctiewet 1977* (1977 m. Nyderlandų įstatymas dėl sankcijų), iš dalies pakeistu 2002 m. gegužės 16 d. įstatymu, priėmė *Sanctieregeling terrorisme 2003* (2003 m. Nutarimą dėl sankcijų už terorizmą, toliau – *Sanctieregeling*), kuriame, be kita ko, nutarta įšaldyti visas ieškovės lėšas ir finansinį turtą.

17 Iš *Sanctieregeling* motyvų santraukos matyti, kad jis priimtas iki ieškovės atžvilgiu, remiantis Reglamentu [Nr. 2580/2001] įrodžius jos valdomų lėšų pervedimą terorizmą Viduriniuosiuose Rytuose remiančioms organizacijoms, buvo priimtas Bendrijos sprendimas. *Sanctieregeling* motyvų santraukoje pažymima, kad [jis nebegalios], kai tik įsigalios minėtas Bendrijos sprendimas.

18 Ieškovė *voorzieningenrechter* (toliau – laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas) pareiškė ieškinį Nyderlandų Karalystei, pirmiausia siekdama, kad būtų sustabdytas *Sanctieregeling* numatytų priemonių vykdymas.

19 2003 m. gegužės 13 d. [tarpiniu sprendimu] [toliau – tarpinis sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo] laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas pripažino, kad *Sanctieregeling* iš esmės buvo pagrįstas 2003 m. balandžio 9 d. *Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst* (Bendroji žvalgybos ir saugumo tarnyba, toliau – AIVD) direktoriaus Nyderlandų užsienio reikalų ministerijos politinių reikalų generaliniam direktoriui adresuotu oficialiu memorandumu <...>. Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas pažymėjo, kad šiame memorandume pateikiami tik bendri teiginiai ir kad trūksta šiuos teiginius pagrindžiančios faktinės informacijos, <...> kad Nyderlandų vyriausybė jam pasiūlė susipažinti [tik] su AIVD turima informacija, kuria remiantis buvo parengtas šis memorandumas, kad ieškovė neprieštaravo minėtos vyriausybės siekiui palikti šią informaciją įslaptintą, be to, ji pareiškė sutinkanti, kad taip būtų pasielgta <...>. Šiuo atžvilgiu laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas pastebėjo, kad vadovaujantis su viešąja tvarka susijusiais reikalavimais priimtina, kad šis teisėjas susipažintų su slaptais dokumentais. Tad laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas nutarė, kad Nyderlandų vyriausybė suteiktų jam galimybę konfidencialiai susipažinti su slapta AIVD bylos medžiagos, kuria pagrįstas minėtas memorandumas, informacija. Nyderlandų vyriausybė įvykdė [šį sprendimą] ir 2003 m. gegužės 21 d. laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas susipažino su aptariama byla AIVD patalpose.

20 [Antru 2003 m. birželio 3 d. sprendimu dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo] (toliau – sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo) teisėjas atmetė ieškovės ieškinį. [Šio sprendimo] 3.2 punkte, remdamasis atliktu tyrimu, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas priėjo prie išvados, kad, AIVD konstatuoti faktai yra pakankamai pagrįsti, kad pateisintų šios žinybos išvadą, jog ieškovės Nyderlanduose surinktomis lėšomis pasinaudojo su (Palestinos) islamistų judėjimu *Hamas* susijusios organizacijos, taip pat prie išvados, kad kelios iš šių su Hamas susijusių organizacijų perduoda lėšas, kad Hamas galėtų vykdyti teroristinę veiklą arba padėtų jam ją vykdyti. [Šio sprendimo] 3.3 punkte laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas pridūrė, kad jis nerado jokios aplinkybės, įrodančios, kad AIVD netinkamai vykdė savo funkcijas pagal *Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten* (Įstatymas dėl žvalgybos ir saugumo tarnybų).

21 *Sanctieregeling* buvo panaikintas 2003 m. rugpjūčio 3 d. (*Stcrt.*, 2003 m., Nr. 146[, p. 9]).“

15 2003 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė ieškinį dėl sprendimų 2003/480 ir 2003/646 panaikinimo, kiek šie aktai su ja susiję. Atsižvelgiant į tai, kad, kol vyko procesas, šie sprendimai buvo panaikinti ir pakeisti vėlesniais sprendimais, o ieškovė, atsižvelgusi į šią situaciją, pareiškė pakeičianti savo reikalavimus, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad jis atliks tik žodinės proceso dalies pabaigoje galiojusio sprendimo, t. y. Sprendimo 2006/379, kontrolę. Minėtu Sprendimu *Al-Aqsa prieš Tarybą* Pirmosios instancijos teismas panaikino šį sprendimą, kiek jis susijęs su ieškove, iš esmės todėl, kad šis sprendimas nebuvo tinkamai motyvuotas.

16 Skundžiamo sprendimo 3–10 punktuose pateikiama tokia ginčo aplinkybių santrauka:

„3 2007 m. balandžio 23 d. laišku <...> Taryba nurodė ieškovei, kad, jos nuomone, motyvai, kuriais remiantis ji buvo įtraukta į [ginčijamą sąrašą], tebegalioja, todėl ji ketina palikti ieškovę šiame sąraše. Prie šio laiško buvo pridėta motyvų, kuriais rėmėsi Taryba, santrauka. Ieškovei taip pat nurodyta, kad ji gali per vieną mėnesį pateikti Tarybai savo pastabas dėl ketinimo palikti ją ginčijamame sąraše ir dėl šiuo atžvilgiu nurodytų motyvų bei jas pagrindžiančius dokumentus.

4 Prie minėto laiško pridėtoje motyvų santraukoje Taryba pažymėjo:

„[Ieškovė] buvo įsteigta 1993 m. Nyderlanduose kaip pagal Nyderlandų teisę įsteigtas fondas. Ji rinko lėšas tam tikroms palestiniečių judėjimui „Hamas“, esančio su terorizmo aktais susijusių grupių sąraše remiantis Bendrosios pozicijos [2001/931] 1 straipsnio 2 dalimi, priklausančioms organizacijoms. Daugelis iš šių organizacijų suteikia lėšas, kad būtų atlikti terorizmo aktai, arba siekdamos padėti juos atlikti. Šie aktai nurodyti Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies k papunktyje ir atliekami siekiant šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 3 dalies i–iii punktuose nurodytų tikslų.

[Ieškovė] patenka į Reglamento <...> Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ii punkto taikymo sritį.

[Nyderlandų] užsienio reikalų ir finansų ministrai 2003 m. balandžio 3 d. ministrų nutarimu DJZ/BR/219-03 (vadinamuoju *Sanctieregeling Terrorisme*), 2003 m. balandžio 7 d. paskelbtu *Staatscourant* (Nyderlandų oficialusis leidinys), nurodė įšaldyti visą [ieškovės] turtą. Šis sprendimas buvo patvirtintas 2003 m. birželio 3 d. Hagos apygardos teismo civilinės teisės skyriaus pirmininko priimtu sprendimu LJN AF9389. Šiame sprendime konstatuojama, kad [ieškovė] turi būti laikoma „Hamas“ remiančia organizacija, suteikianti galimybę arba padedanti jai atlikti terorizmo aktus.

Taigi sprendimas [ieškovės] atžvilgiu buvo priimtas kompetentingos institucijos remiantis Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalimi.

Taryba įsitikinusi, kad tebegalioja motyvai, dėl kurių [ieškovė] buvo įtraukta į [ginčijamą sąrašą].“

5 Akivaizdu, kad šioje motyvų santraukoje nurodyti ministrų nutarimas ir sprendimas yra būtent *Sanctieregeling* ir sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

6 2007 m. gegužės 25 d. laišku ieškovė atsakydama pateikė Tarybai savo pastabas. Ji kritikavo tiek jos nurodytus motyvus, kuriais grindžiamas jos palikimas ginčijamame sąraše, tiek taikytą procedūrą.

7 2007 m. birželio 28 d. <...> Taryba priėmė Sprendimą [2007/445]. Šiuo sprendimu Taryba paliko ieškovės pavadinimą ginčijamame sąraše.

8 Pagal [šio sprendimo 5 konstatuojamąją dalį]:

„Taryba atliko asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas Reglamentas <...> Nr. 2580/2001, sąrašo išsamią peržiūrą, privalomą pagal to reglamento 2 straipsnio 3 dalį. Tai vykdydama ji atsižvelgė į pastabas ir dokumentus, kuriuos tam tikri susiję asmenys, grupės ir subjektai pateikė Tarybai.“

9 Pagal [šio sprendimo 6 konstatuojamąją dalį]:

„Atlikusi peržiūrą Taryba padarė išvadą, kad šio sprendimo priede išvardyti asmenys, grupės ir subjektai yra susiję su teroro aktais, kaip apibrėžta <...> Bendrosios pozicijos [2001/931] 1 straipsnio 2 ir 3 dalyse, kad kompetentinga institucija dėl jų yra priėmusi sprendimą, kaip apibrėžta tos bendrosios pozicijos 1 straipsnio 4 dalyje, ir kad jiems toliau turėtų būti taikomos konkrečios ribojančios priemonės, numatytos Reglamente (EB) Nr. 2580/2001.“

10 Apie Sprendimą [2007/445] ieškovei pranešta 2007 m. birželio 29 d. Tarybos laišku. Prie šio laiško pridėta motyvų santrauka (toliau – motyvų santrauka), identiška pridėtajai prie 2007 m. balandžio 23 d. Tarybos laiško <...>“

III – Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

17 2007 m. rugsėjo 12 d. Pirmosios instancijos teismo (toliau – Bendrasis Teismas) kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė ieškinį, kuriame ji teismo prašė:

— panaikinti Sprendimą 2007/445, kiek jis su ja susijęs,

— pripažinti, kad Reglamentas Nr. 2580/2001 jai netaikytinas, ir

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

18 Taryba teismo prašė atmesti visą ieškinį kaip nepagrįstą ir priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

19 Nyderlandų Karalystė ir Europos Bendrijų Komisija, kurioms buvo leista įstoti į bylą Bendrajame Teisme, palaikė Tarybos reikalavimus.

20 Kadangi vykstant procesui Taryba priėmė sprendimus 2007/868, 2008/583 ir 2009/62 bei Reglamentą Nr. 501/2009, kuriais panaikinami ir pakeičiami visų pirma Sprendimas 2007/445, paskui vienas paskui kitą šie trys sprendimai, ieškovė kaskart prašė leisti pakeisti pradinius reikalavimus taip, kad jos ieškiniu būtų siekiama panaikinti ir pastaruosius aktus bei šį reglamentą, kiek jie su ja susiję. Skundžiamo sprendimo 31–45 punktuose Bendrasis Teismas patenkino šiuos prašymus.

21 Reikalavimams pagrįsti ieškovė iš esmės nurodė penkis pagrindus. Pirmasis pagrindas buvo susijęs su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 1, 2 ir 4 dalių ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies pažeidimu. Antrasis pagrindas susijęs su proporcingumo principo pažeidimu. Trečiasis pagrindas – su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalies ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies bei esminio procedūros reikalavimo pažeidimu. Ketvirtasis pagrindas susijęs su pagrindinės teisės taikiais tikslais naudotis nuosavybe pažeidimu. Galiausiai penktasis pagrindas buvo susijęs su EB 253 straipsnyje numatytos pareigos motyvuoti pažeidimu.

22 Bendrasis Teismas visų pirma išnagrinėjo pirmąjį pagrindą, sudarytą iš keturių dalių, atitinkamai susijusių su tuo, kad: ieškovė nėra asmuo, grupė ar subjektas, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 2 dalį; kompetentinga valdžios institucija nepriėmė sprendimo jos atžvilgiu, kaip tai suprantama pagal šio straipsnio 4 dalį; nebuvo įrodyta, kad ieškovė ketino padėti vykdyti teroro aktus, ir galiausiai negali būti laikoma, kad ieškovė padėjo vykdyti tokius aktus.

23 Visas šias pagrindo dalis Bendrasis Teismas atmetė kaip nepagrįstas.

24 Dėl ieškinio pirmo pagrindo antros dalies Bendrasis Teismas, be kita ko, skundžiamo sprendimo 97–102 punktuose nusprendė, kad, atsižvelgiant į Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies kontekstą ir tikslus, pagal šią nuostatą nereikalaujama, kad nacionalinis „sprendimas“ būtų *stricto sensu* priimtas baudžiamojoje byloje. Reikalinga tik kad šis sprendimas būtų priimtas pagal nacionalinę procedūrą, dėl kurios tiesiogiai ir visų pirma siekiama taikyti prevencinio ar represinio pobūdžio priemonę suinteresuotajam asmeniui, siekiant kovoti su terorizmu ir atsižvelgiant į jo dalyvavimą šioje veikloje. Nagrinėjamu atveju sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo pakankamai tiesiogiai susijęs su nacionaline procedūra, kurioje pirmiausia siekiama skirti ieškovei ekonominių sankcijų priemonę, būtent pasinaudojant *Sanctieregeling* įšaldyti jos lėšas dėl ryšių su teroristine veikla.

25 Skundžiamo sprendimo 104 ir 105 punktuose Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo kartu su *Sanctieregeling*, atsižvelgiant į taikytinus nacionalinės teisės aktus, laikytinas kompetentingos nacionalinės institucijos sprendimu, atitinkančiu Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje pateikiamą apibrėžimą ir kad jis iš principo galėjo pagrįsti ieškovės lėšų įšaldymo priemonės priėmimą pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį.

26 Dėl ieškinio pirmo pagrindo trečios dalies Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 127 punkte nusprendė, kad Taryba galėjo nepadariusi jokios vertinimo klaidos, atsižvelgusi į 2003 m. gegužės 13 d. sprendimą ir sprendimą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, nuspręsti, jog ieškovė žinojo, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies k papunktį, kad jos lėšų rinkimo ir perdavimo veikla prisidės prie teroristinės grupės, nagrinėjamu atveju „Hamas“, kriminalinės veiklos. Pagal skundžiamo sprendimo 128 punktą iš laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo remiantis AIVD memorandumu ir jį grindžiančia bylos medžiaga nustatytų aplinkybių ir vertinimo matyti, kad jis buvo akivaizdžiai įsitikinęs, jog ieškovė žinojo apie galutinį jos lėšų panaudojimą teroristiniams tikslams.

27 Toliau Bendrasis Teismas nagrinėjo trečią ieškinio pagrindą, kurį patenkino. Kaip šį ieškinio pagrindą, ieškovė nurodė tai, kad Taryba visiškai neperžiūrėjo, ar tikslinga palikti ieškovę ginčijamame sąraše, todėl pažeidė Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį, Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir esminį procedūrinį reikalavimą.

28 Skundžiamo sprendimo 161–169 punktuose priminęs savo praktiką dėl nagrinėjamos tolesnės nacionalinės procedūros eigos reikšmės nagrinėjant klausimą dėl asmens palikimo ginčijamame sąraše pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį, Bendrasis Teismas šio sprendimo 172 punkte nusprendė, kad Nyderlandų teisės sistemoje panaikinus *Sanctieregeling*, sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, kurio neįmanoma atskirti nuo *Sanctieregeling*, negalėjo būti tinkamas Bendrijos priemonės įšaldyti ieškovės lėšas pagrindas.

29 Skundžiamo sprendimo 173–180 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė: kadangi panaikinus *Sanctieregeling* jis galutinai neteko bet kokios teisinės galios, tas pats pasakytina apie sprendimo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo teisines pasekmes, nes jame tiesiog atsisakoma laikinai sustabdyti *Sanctieregeling* vykdymą ir pateikiamas tik laikinas įvertinimas. Aplinkybė, kad ieškovė nepateikė apeliacijos dėl sprendimo taikyti laikinąsias apsaugos priemones ir nepateikė ieškinio dėl ginčo esmės, nėra svarbi. Vadinasi, Taryba peržengė savo diskrecijos ribas, neapibrėžtam laikui palikusi ieškovę įtrauktą į ginčijamą sąrašą po reguliaraus situacijos peržiūrėjimo.

30 Skundžiamo sprendimo 183 ir 184 punktuose Bendrasis Teismas padarė išvadą: kadangi trečiasis ieškinio pagrindas pagrįstas, reikia panaikinti ginčijamus teisės aktus, nesant reikalo nagrinėti kitų ieškinio pagrindų ir ieškovės argumentų ir spręsti dėl prašymo vadovaujantis EB 241 straipsniu pripažinti Reglamentą Nr. 2580/2001 neteisėtu.

31 Skundžiamo sprendimo rezoliucinėje dalyje Bendrasis Teismas panaikino ginčijamus teisės aktus, kiek jie susiję su ieškove, ir atmetė likusią ieškinio dalį.

IV – Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

32 Apeliantė savo apeliaciniame skunde byloje C-539/10 P Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek tai susiję su sprendimo motyvais, dėl kurių ji pateikė apeliacinio skundo pagrindus ir argumentus, ir priimti naują sprendimą patenkinti pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus, pagrįstą kitais motyvais nei tie, kuriais remiamasi skundžiamame sprendime,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.

33 Taryba Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą kaip nepriimtiną,

— tuo atveju, jei nebūtų patenkintas pirmasis reikalavimas, atmesti apeliacinį skundą kaip nepagrįstą, ir

— priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

34 Nyderlandų Karalystė Teisingumo Teismo prašo pripažinti apeliantės apeliacinį skundą nepriimtinu ir tuo atveju, jei nebūtų patenkintas pirmasis reikalavimas, atmesti apeliantės nurodytus apeliacinio skundo pagrindus.

35 Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti apeliantės pateiktą apeliacinį skundą nepriimtinu.

36 Nyderlandų Karalystė apeliaciniu skundu byloje C-550/10 P Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą, grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

37 Atsiliepime į apeliacinį skundą apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti Nyderlandų Karalystės apeliacinį skundą;

— panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek tai susiję su sprendimo motyvais, dėl kurių ji pateikė apeliacinio skundo pagrindus ir argumentus, ir priimti naują sprendimą patenkinti pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus, pagrįstą kitais motyvais nei tie, kuriais remiamasi skundžiamame sprendime, ir

— priteisti iš Nyderlandų Karalystės bylinėjimosi šioje instancijoje išlaidas ir patvirtinti Bendrojo Teismo sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų, kaip nurodyta skundžiamame sprendime.

38 Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti Nyderlandų Karalystės apeliacinį skundą pagrįstu, panaikinti skundžiamą sprendimą ir grąžinti bylą Bendrajam Teismui.

39 2011 m. vasario 4 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-539/10 P ir C-550/10 P buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas bendras sprendimas.

V – Dėl apeliacinių skundų

A – *Dėl apeliantės apeliacinio skundo byloje C-539/10 P*

1. Šalių argumentai

40 Apeliantė tvirtina, kad jos apeliacinis skundas priimtinas, nors pateiktas dėl nepagrindinių skundžiamo sprendimo dalių. Iš tikrųjų šiame sprendime nurodomi tam tikri jai neigiamą poveikį darantys argumentai. Jei Nyderlandų Karalystė, vadovaudamasi minėtais argumentais, priimtų naują ministro nutarimą, kuriuo remdamasi Taryba vėliau ir vėl įtrauktų apeliantę į ginčijamą sąrašą, vėl turėtų būti pradėtas ilgas ir brangus procesas. Be to, gali būti, kad šiame procese apeliantė nebegalėtų remtis Bendrojo Teismo skundžiamame sprendime atmestais pagrindais, nes sprendimas įgytų *res judicata* galią.

41 Be to, atsiliepime į apeliacinį skundą [byloje C–550/10 P] apeliantė nurodo, kad pagal dalį savo reikalavimų pralaimėjo bylą, kaip tai suprantama pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį. Iš tikrųjų ji Bendrojo Teismo prašė ne tik panaikinti ginčijamus teisės aktus, bet ir pripažinti, kad šių teisės aktų pagrindu esantis Reglamentas Nr. 2580/2001 jai netaikytinas. Bendrasis Teismas patenkino tik pirmą jos ieškinio dalį, o likusią atmetė. Be to, sprendimas atmesti pirmą ieškinio pagrindą kaip nepagrįstą nulėmė likusios ieškinio dalies atmetimą. Vien sprendimas dėl paties Reglamento Nr. 2580/2001 taikymo galėtų būti taikomas panašiems būsimiems sprendimams dėl lėšų įšaldymo ir nebereiktų vėl pareikšti ieškinių dėl šių sprendimų panaikinimo, o tai, beje, galima numatyti.

42 Taryba, Nyderlandų Karalystė ir Komisija tvirtina, kad apeliantės apeliacinis skundas nepriimtinas, nurodydamos, be kita ko, kad jis pateiktas ne dėl skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies, o dėl motyvų, ir kad apeliantė Bendrajame Teisme pagal savo reikalavimus bylos nepralaimėjo, kaip tai suprantama pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

43 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 113 straipsnio 1 dalį, kuri buvo taikoma apeliacinio skundo padavimo momentu, apeliaciniu skundu gali būti prašoma visiškai arba iš dalies panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą.

44 Tačiau nagrinėjamu atveju apeliantė apeliaciniu skundu prašo ne panaikinti, bent iš dalies, skundžiamą sprendimą, t. y. jo rezoliucinę dalį (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 5 d. Sprendimo *Edwin prieš VRDT*, C-263/09 P, Rink. p. I-5853, 83–85 punktus ir 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Iride prieš Komisiją*, C-329/09 P, 48 punktą), o tik pakeisti kai kuriuos jo motyvus, kaip ji pati pripažįsta apeliaciniame skunde.

45 Iš tikrųjų dėl prašymo panaikinti ginčijamus teisės aktus pirmojoje instancijoje, apeliantės trečiasis ieškinio pagrindas buvo patenkintas, todėl ji siekia tik kad būtų pakeisti motyvai dėl pirmojo ieškinio pagrindo dviejų dalių, kuriuos Bendrasis Teismas atmetė.

46 Be to, dėl prašymo pripažinti, kad Reglamentas Nr. 2580/2001 jai netaikomas, kurį Bendrasis Teismas atmetė skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies 2 punkte, konstatuotina, kad apeliantė tik nurodė šią aplinkybę atsiliepimo į apeliacinį skundą motyvuose, tačiau neprašė panaikinti šio skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies punkto.

47 Šiomis aplinkybėmis apeliacinis skundas nepriimtinas.

48 Ši išvada nepaneigiama remiantis apeliantės argumentais dėl *res judicata* galios.

49 Iš tikrųjų *res judicata* galia taikoma tik sprendimo motyvams, kurie grindžia rezoliucinę dalį, todėl nuo jos neatskiriami (žr. 1999 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Komisija prieš AssiDomän Kraft Products ir kt.*, C-310/97 P, Rink. p. I-5363, 54 punktą; 2006 m. birželio 1 d. Sprendimo *P&O European Ferries (Vizcaya) ir Diputación Foral de Vizcaya prieš Komisiją*, C-442/03 P ir C-471/03 P, Rink. p. I-4845, 44 ir 47 punktus ir 2012 m. balandžio 19 d. Sprendimo *Artegodan prieš Komisiją ir Vokietiją*, C-221/10 P, 87 punktą). Nagrinėjamu atveju vien motyvai dėl pirmojoje instancijoje nurodyto trečiojo pagrindo ir Bendrojo Teismo pripažinti pagrįstais yra neatskiriami nuo šių ginčijamų teisės aktų panaikinimo, paskelbto skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies 1 punkte.

50 Remiantis tuo, kas nurodyta, matyti, kad apeliantės apeliacinis skundas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

B – *Dėl Nyderlandų Karalystės apeliacinio skundo byloje C-550/10 P*

1. Šalių argumentai

51 Vieninteliame apeliacinio skundo pagrinde Nyderlandų Karalystė priekaištauja Bendrajam Teismui, kad šis klaidingai aiškino Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 ir 6 dalis ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį, manydamas, kad panaikinus *Sanctieregeling* sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo nebegalėjo būti apeliantės įtraukimo į ginčijamą sąrašą pagrindas.

52 Pirma, Bendrasis Teismas klaidingai aiškino Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį, kai skundžiamo sprendimo 85–87 punktuose „kompetentingos institucijos sprendimu“ pripažino sprendimą dėl laikinųjų apsaugos priemonių kartu su *Sanctieregeling*.

53 Iš tikrųjų vien šis sprendimas tenkina tikslius Bendrojo Teismo suformuluotus kriterijus (2009 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo *Sison prieš Tarybą*, T-341/07, Rink. p. II-3625, 111 punktas), pagal kuriuos sprendimas turi būti priimtas nacionalinėje procedūroje, per kurią tiesiogiai ir visų pirma siekiama taikyti prevencinio ar represinio pobūdžio priemonę suinteresuotajam asmeniui, siekiant kovoti su terorizmu ir atsižvelgiant į jo dalyvavimą šioje veikloje. Laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo sprendimas dėl apeliantės dalyvavimo finansuojant terorizmą yra pagrindinė jo sprendimo dalis, kuris, be kita ko, buvo priimtas nacionalinėje procedūroje, per kurią apeliantei buvo siekiama taikyti prevencinio pobūdžio priemonę, siekiant kovoti su terorizmu.

54 Antra, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 172 ir 180 punktuose klaidingai aiškino Tarybai pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį reguliariai peržiūrint sąrašą tenkančias pareigas, nes automatiškai padarė išvadą, kad panaikinus *Sanctieregeling* apeliantės palikimas ginčijame sąraše nebebuvo pateisinamas.

55 Net jei šis panaikinimas yra aplinkybė, į kurią turėtų būti atsižvelgiama reguliariai peržiūrint sąrašą, Taryba taip pat turėtų atsižvelgti į minėto panaikinimo priežastį. Nagrinėjamu atveju sprendimas buvo panaikintas ne dėl to, kad nebeliko įsitikinimo dėl tokios apeliantės lėšų įšaldymo priemonės būtinybės, bet dėl to, kad buvo siekiama išvengti nacionalinės priemonės ir Bendrijų reglamento dubliavimosi, kaip buvo nurodyta ministro nutarimo dėl *Sanctieregeling* panaikinimo motyvuojamojoje dalyje. Šiomis aplinkybėmis Taryba turėjo teisę automatiškai nedaryti išvados, kad panaikinus *Sanctieregeling* nebereikia apeliantės palikti ginčijamame sąraše.

56 Komisija palaiko Nyderlandų Karalystės poziciją ir papildomai nurodo, kad iš ginčijamų teisės aktų motyvų galima daryti išvadą, kad Taryba vien sprendimą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo laikė „kompetentingos institucijos sprendimu“. Bet kuriuo atveju reikėtų atsižvelgti į Tarybos teiginį per procesą Bendrajame Teisme, kad ginčijamuose teisės aktuose ji rėmėsi vien sprendimu dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

57 Be to, Komisija pažymi, kad sprendime dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo klausimas, ar apeliantė dalyvavo teroristinėje veikloje, nebuvo keliamas vien kaip papildomas ir antraeilis. Tam, kad galėtų nuspręsti, ar reikia sustabdyti *Sanctieregeling* vykdymą, laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turėjo išnagrinėti (ir jis tai, beje, padarė) pagrindinį klausimą: ar pakanka įkalčių, kad apeliantė rinko lėšas su „Hamas“ susijusioms organizacijoms, kurios jas suteikdavo naudotis, kad būtų atlikti teroro aktai arba padėta juos atlikti.

58 Galiausiai Bendrasis Teismas klaidingai taikė Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį, nes neatsižvelgė nei į *Sanctieregeling* panaikinimo motyvus nei į tai, kad apeliantė nepateikė apeliacinio skundo dėl sprendimo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo ir ieškinio dėl ginčo esmės.

59 Atvirkščiai, apeliantė mano, pirma, kad pats sprendimas dėl laikinųjų priemonių taikymo neatitinka specialių Bendrojo Teismo nustatytų kriterijų, pagal kuriuos sprendžiama apie sprendimo, kaip jis suprantamas pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį, buvimą. Konkrečiau kalbant, nevyko nacionalinė procedūra, per kurią tiesiogiai ir visų pirma būtų siekiama taikyti prevencinio ar represinio pobūdžio priemonę suinteresuotajam asmeniui. Laikinąsias apsaugos priemones taikantis teisėjas turi tik ribotą kompetenciją. Jis priima laikiną sprendimą ir negali priimti sprendimo dėl pripažinimo. Jis galėtų užtikrinti tik ribotą interesų pusiausvyrą šioje byloje. Tad šio teisėjo sprendimas atmesti apeliantės ieškinį, pateiktą siekiant uždrausti Nyderlandų Karalystei palikti galioti lėšų įšaldymo priemonę, nereiškia, kad patvirtinami šios valstybės narės veiksmai.

60 Antra, apeliantė pažymi lemiamą nacionalinio sprendimo, kaip jis suprantamas pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį, reikšmę priimant sprendimą palikti asmenį ginčijamame sąraše. Pagal Nyderlandų Karalystės aiškinimą Tarybai suteikiama laisvė nesuderinama nei su itin žalingu lėšų įšaldymo pobūdžiu, nei su teisine apsauga.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

61 Vieninteliame pagrinde Nyderlandų Karalystė iš esmės tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai konstatavo, kad panaikinus *Sanctieregeling* nacionalinėje teisėje nebeliko pagrindo, kuriuo pakankamai teisiškai būtų pagrįstas apeliantės palikimas ginčijamame sąraše.

62 Norint priimti sprendimą dėl šio pagrindo pagrįstumo, reikia išnagrinėti, ar Bendrasis Teismas teisingai konstatavo, kad ginčijami teisės aktai buvo priimti remiantis tikslia informacija ar bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija apeliantės atžvilgiu priėmė sprendimą, atitinkantį Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje pateiktą apibrėžimą, tačiau dėl *Sanctieregeling* panaikinimo nebebuvo galima apeliantės palikti ginčijamame sąraše.

63 Šiuo tikslu reikia išaiškinti Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 ir 6 dalis, į kurias nuoroda daroma Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje, atsižvelgiant į jų formuluotes, taip pat į kontekstą ir reglamentavimo, kurio dalys jos yra, tikslus (žr., be kita ko, 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-156/98, Rink. p. I-6857, 50 punktą; 2010 m. spalio 7 d. Sprendimo *Lassal*, C-162/09, Rink. p. I-9217, 49 punktą ir 2011 m. spalio 25 d. Sprendimo *eDate Advertising ir kt.*, C-509/09 ir C-161/10, Rink. p. I-10269, 54 punktą). Be to, reikia atsižvelgti į šios bylos ypatumus.

a) Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies aiškinimas

64 Pirma, dėl Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies formuluotės pažymėtina, kad joje numatyta, jog ginčijamas sąrašas sudaromas remiantis tikslia informacija ar bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar nuteisimu už tokius veiksmus.

65 Pagal minėtos 4 dalies pirmos pastraipos antrą sakinį į tą sąrašą gali būti įtraukiami asmenys, grupės ir organizacijos, kuriuos Jungtinių Tautų Saugumo Taryba yra nustačiusi kaip susijusius su terorizmu ir kuriems yra nusprendusi taikyti sankcijas.

66 Pagal minėtos 4 dalies antrą pastraipą šioje straipsnio dalyje „kompetentinga institucija“ – tai teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos toje srityje, kuriai taikoma ši straipsnio dalis, lygiavertę kompetenciją šioje srityje turinti institucija.

67 Antra, dėl Reglamento Nr. 2580/2001 bei Bendrosios pozicijos 2001/931 esminio tikslo ir dalyko iš jų konstatuojamųjų dalių matyti, kad jais siekiama kovoti su tarptautiniu terorizmu, atkirsti jo finansinius išteklius įšaldant asmenų ir subjektų, įtariamų dalyvaujant su juo susijusioje veikloje, lėšas ir ekonominius išteklius (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją*, C-402/05 P ir C-415/05 P, Rink. p. I-6351, susijusio su ribojančiomis priemonėmis, taikomomis asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, *Al-Qaida* tinklu ir Talibanu, 169 ir 222 punktus). Tad nesiekiama, kad šie aktai kartu būtų taikomi nacionalinėse baudžiamosiose bylose ir šios procedūros būtų jais grindžiamos, bet norima užkirsti kelią naujiems teroro aktams.

68 Be to, iš nuorodos į nacionalinį sprendimą bei žodžių junginių „tiksli informacija“ ir „rimti ir patikimi įrodymai ar įkalčiai“ matyti, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalimi siekiama apsaugoti susijusius asmenis užtikrinant, kad jų įtraukimas į ginčijamą sąrašą būtų pagrįstas pakankamai rimtomis faktinėmis aplinkybėmis, o minėtoje bendrojoje pozicijoje šis tikslas siekiamas nustatant reikalavimą dėl nacionalinės institucijos priimto sprendimo.

69 Iš tikrųjų, kadangi pati Sąjunga neturi priemonių tyrimams dėl tam tikro asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje atlikti, minėtu reikalavimu siekiama nustatyti, ar yra rimtų ir patikimų įrodymų ar įkalčių dėl susijusio asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje, kuriuos nacionalinės institucijos laikytų patikimais ir kuriais remdamosi bent pradėtų tyrimus, nereikalaujant, kad būtų priimtas konkrečios teisinės formos nacionalinis sprendimas ar kad jis būtų paskelbtas ar įteiktas.

70 Dėl minėtos susijusių asmenų apsaugos nekyla abejonių, jei nacionalinės institucijos sprendimas buvo priimtas ne pagal procedūrą dėl baudžiamųjų sankcijų skyrimo, o pagal procedūrą dėl prevencinių priemonių nustatymo. Šiuo atžvilgiu reikia atsižvelgti į aplinkybę, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nurodoma „pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą“ ir papildomai nėra patikslinamas tyrimų ar baudžiamojo persekiojimo pobūdis.

71 Minėta susijusių asmenų apsauga taip pat užtikrinama, kai nacionalinė institucija priima sprendimą ne dėl tyrimo pradžios, o dėl tyrimo išvadų, kuriuo susijusiam asmeniui nustatomos prevencinės priemonės, bet jis nenuteisiamas.

72 Šią išvadą patvirtina šio sprendimo 65 punkte nurodyta aplinkybė, kad įtraukimas į ginčijamą sąrašą gali būti pagrįstas Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos sankcija. Iš tikrųjų, kadangi tokios sankcijos paprastai nėra baudžiamosios, toks lėšų įšaldymas, kaip nagrinėjamu atveju numatytas *Sanctieregeling*, gali būti palygintas su minėtos Saugumo Tarybos nustatyta sankcija.

73 Remiantis tuo, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje Tarybai leidžiama remtis sprendimu, kuriuo, atlikus tyrimą dėl susijusio asmens dalyvavimo finansuojant teroristinę veiklą, nustatomos tokios prevencinės priemonės, kaip antai lėšų įšaldymas.

74 Be kita ko, nagrinėjamu atveju AIVD informacija dėl apeliantės finansinės paramos „Hamas“ teroristinei veiklai, kuria remiantis buvo priimtas *Sanctieregeling*, buvo pripažinta patikima ne tik dviejų už *Sanctieregeling* priėmimą atsakingų ministrų, bet ir laikinąsias apsaugos priemones taikiusio teisėjo po to, kai jis susipažino su slapta AIVD medžiaga.

75 Be to, *Sanctieregeling* priėmė kompetentinga institucija, kaip ji suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą.

76 Iš tikrųjų jį priėmė Nyderlandų užsienio reikalų ministras kartu su finansų ministru, vadovaudamasis 1977 m. Įstatymu dėl sankcijų (*Sanctiewet 1977, Stb.*, 1980 m., Nr. 93 ir 170), iš dalies pakeistu 2002 m. gegužės 16 d. įstatymu (*Stb.*, 2002 m., Nr. 270). Šiuo įstatymu minėtoms institucijoms suteikiama kompetencija įšaldyti asmenų ir subjektų lėšas, įgyvendinant Jungtinių Tautų Saugumo

Tarybos rezoliucijas dėl kovos su terorizmu. Taigi, kaip Bendrasis Teismas visiškai teisingai konstatavo skundžiamo sprendimo 91 punkte, nėra teigiama, kad toks aktas, kaip antai *Sanctieregeling*, patenka į teisminių institucijų kompetenciją, išskyrus atvejį, kai reikia atlikti jo teisėtumo kontrolę.

77 Remiantis tuo, kas nurodyta, darytina išvada, kad Bendrasis Teismas galėjo visiškai teisingai konstatuoti, kad Taryba turėjo tikslią informaciją ar bylos medžiagą, kurios rodo, kad kompetentinga institucija apeliantės atžvilgiu priėmė sprendimą, atitinkantį Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje pateiktą apibrėžimą.

b) Reikalavimai pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį

78 Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį „priede pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą kas šeši mėnesiai atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąraše“.

79 Siekiant įvertinti galimas *Sanctieregeling* panaikinimo pasekmes sprendimams, kuriuos Taryba buvo priversta priimti pagal minėtą nuostatą, reikia priminti, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nurodomas nacionalinės institucijos priimtas sprendimas ir reikalaujama, kad būtų tiksli informacija ar bylos medžiaga, kurios rodo, kad toks sprendimas buvo priimtas.

80 Nei iš minėtos formuluotės, nei iš Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalies nematyti, kad, be šios sąlygos, būtų reikalaujama, kad praeityje priimtas sprendimas dar galiotų ar turėtų teisinių pasekmių tuo momentu, kai Taryba nusprendžia palikti asmenį ginčijamame sąraše.

81 Be to, reikia atsižvelgti į nuorodos į nacionalinį sprendimą, kaip išdėstyta šio sprendimo 68 punkte, paskirtį, t. y. užtikrinti, kad Tarybos sprendimas būtų priimtas remiantis pakankamu faktiniu pagrindu, leidžiančiu konstatuoti, kad kyla pavojus, jog nepriėmus ribojamųjų priemonių, susijęs asmuo ir toliau dalyvaus teroristinėje veikloje.

82 Šiomis aplinkybėmis svarbus klausimas nagrinėjant asmens palikimą ginčijamame sąraše: ar nuo šio asmens pavardės ar pavadinimo įrašymo į minėtą sąrašą arba ankstesnio peržiūrėjimo faktinė padėtis pasikeitė taip, kad, atsižvelgiant į ją, nebegalima daryti tos pačios išvados dėl šio asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje.

83 Tačiau nagrinėjamu atveju *Sanctieregeling* panaikinimas nebuvo pagrįstas naujų aplinkybių ar įrodymų, kad apeliantė nebedalyvauja terorizmo finansavimo veikloje, atsiradimu ar kompetentingų nacionalinių institucijų pasikeitusiu šio dalyvavimo vertinimu.

84 Vienintelė priežastis, pateisinanti minėtą panaikinimą – išvengti nacionalinės lėšų įšaldymo priemonės, nustatytos *Sanctieregeling*, ir Sąjungos lygiu Reglamentu Nr. 2580/2001, kuriuo apeliantė įtraukta į ginčijamą sąrašą, nustatytos lėšų įšaldymo priemonės dubliavimosi. Šis tikslas kildintinas iš ministrų nutarime dėl *Sanctieregeling* panaikinimo pateikiamos motyvų santraukos. Jį patvirtina aplinkybė, kad aktas buvo panaikintas *ex nunc*, nenustatant galiojimo atgaline data, o *Sanctieregeling* (*Stcrt.*, 2003 m., Nr. 68, p. 11) motyvų santraukoje jau buvo numatyta jį panaikinti, kai tik įsigalios Bendrijos sprendimas įšaldyti lėšas.

85 Tad vienintelis šio panaikinimo tikslas buvo nepažeisti SESV 288 straipsnio 2 dalies, kurioje numatyta, kad Sąjungos reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse, dėl ko iš principo pagal nusistovėjusią teismo praktiką nebereikia priimti ar palikti lygiagrečių nacionalinių nuostatų.

86 Iš tikrųjų Teisingumo Teismas pažymėjo, kad dėl reglamentų tiesioginio taikymo nebereikia, išskyrus, jei numatyta priešingai, kad valstybės narės priimtų vidaus teisės nuostatas, darančias poveikį paties reglamento taikymo apimčiai (šiuo klausimu žr. 1970 m. vasario 18 d. Sprendimo *Bollmann*, 40/69, Rink. p. 69, 4 punktą ir 1970 m. birželio 18 d. Sprendimo *Waren-Import-Gesellschaft Krohn*, 74/69, Rink. p. 451, 4 ir 6 punktus).

87 Be to, Teisingumo Teismas patvirtino, kad valstybės narės privalo įgyvendindamos iš Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo kylančias pareigas, kurias prisiėmė ją ratifikuodamos, neužkirsti kelio pačių reglamentų tiesioginiam poveikiui, nes griežtas šios pareigos laikymasis yra neatskiriama vienodo reglamentų taikymo visoje Sąjungoje tuo pačiu metu sąlyga (šiuo klausimu žr. 1973 m. spalio 10 d. Sprendimo *Variola*, 34/73, Rink. p. 981, 10 punktą; 1978 m. sausio 31 d. Sprendimo *Zerbone*, 94/77, Rink. p. 99, 24 ir 25 punktus ir 1985 m. kovo 28 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, 272/83, Rink. p. 1057, 26 punktą). Konkrečiai kalbant, valstybės narės negali priimti teisės akto, kuriuo nuo teisės subjektų būtų paslėptas teisės normos, kaip antai Bendrijos teisės akto, pobūdis ir iš to kylančios pasekmės (žr. minėto Sprendimo *Variola* 11 punktą; minėto Sprendimo *Zerbone* 26 punktą; 2004 m. spalio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-113/02, Rink. p. I-9707, 16 punktą ir 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Danske Svineproducenter*, C-316/10, Rink. p. I-13721, 41 punktą).

88 Vadinasi, kadangi nacionalinėmis nuostatomis nustačius lėšų įšaldymo priemonės taikymą asmeniui, kurio lėšos taip pat įšaldytos pagal Sąjungos reglamentą, gali turėti poveikio šiam reglamentui, be kita ko, dėl to, kad nacionaliniu ir Sąjungos lygiu gali skirtis lėšos, kurios nurodomos įšaldyti, bei leidimo naudotis įšaldytomis lėšomis tam tikroms išlaidoms, kaip antai numatytos Reglamento Nr. 2580/2001 5 ir 6 straipsniuose, padengti suteikimo išimtine tvarka taisyklės.

89 Šiomis aplinkybėmis ir atsižvelgiant į Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalies formuluotę ir tikslą, nurodytus šio sprendimo 78–82 punkte, *Sanctieregeling* panaikinimo nepakanka tam, kad apeliantės palikimas ginčijamame sąraše taptų nesuderinamas su minėto 1 straipsnio 4 ir 6 dalimis.

90 Be to, iš skundžiamo sprendimo nematyti, kad yra įrodymų, jog nuo *Sanctieregeling* priėmimo pasikeitė faktinė situacija ar nacionalinių institucijų vertinimas dėl apeliantės dalyvavimo finansuojant teroristinę veiklą. Be to, apeliantė nenurodo, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į šiuos įrodymus.

91 Remiantis tuo, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 ir 6 dalis taip, kad panaikinus *Sanctieregeling* nacionalinėje teisėje nebeliko pagrindo pakankamai teisiškai pagrįsti apeliantės palikimą ginčijamame sąraše, ir tinkamai neatsižvelgė į minėto panaikinimo priežastį.

92 Tad vienintelis Nyderlandų Karalystės pagrindas yra pagrįstas, todėl reikia panaikinti skundžiamą sprendimą.

C – *Dėl priešpriešinio apeliacinio skundo, apeliantės byloje C-539/10 P pateikto byloje C-550/10 P*

93 Apeliantės byloje C–550/10 P pateiktas atsiliepimas į apeliacinį skundą taip pat pavadintas „priešpriešiniu apeliaciniu skundu“.

94 Vis dėlto, kaip matyti iš Procedūros reglamento 117 straipsnio 2 dalies, dėl priešpriešinio apeliacinio skundo reikalaujama, kad šalis, kuri jį nurodo, reikalautų visiškai arba iš dalies panaikinti skundžiamą sprendimą, remdamasi pagrindu, kuris nebuvo pateiktas apeliaciniame skunde (žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala*, C-413/06 P, Rink. p. I-4951, 186 punktą), neatsižvelgiant į jo pavadinimą.

95 Tačiau nagrinėjamu atveju, kaip teisingai nurodė Komisija, konstatuotina, kad minėto atsiliepimo į apeliacinį skundą tekste tik išdėstomos priežastys, dėl kurių, anot apeliantės, abi Nyderlandų Karalystės nurodyto pagrindo dalys turėtų būti atmestos. Tačiau priešpriešinio apeliacinio skundo motyvai nėra išplėtoti. Šiuo atžvilgiu nepakanka atsiliepimo į apeliacinį skundą įžanginėje dalyje prašyti, kad būtų laikoma, jog kartojasi apeliacinio skundo byloje C–539/10 P turinys ir jis įtraukiamas į šį atsiliepimą į apeliacinį skundą.

96 Šiomis aplinkybėmis apeliantės priešpriešinį apeliacinį skundą reikia pripažinti nepriimtinu.

VI – Dėl ieškinio Bendrajame Teisme

97 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmos pastraipos antrą sakinį šis teismas, panaikinęs sprendimą, gali pats išspręsti bylą, jei toje bylos stadijoje tai galima padaryti.

98 Šiuo atveju Teisingumo Teismas mano, kad dėl apeliantės pateikto ieškinio dėl ginčijamų teisės aktų panaikinimo šioje bylos stadijoje galima priimti galutinį sprendimą.

99 Primintina, kad apeliantė iš esmės nurodė penkis ieškinio pagrindus.

A – *Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo*

100 Pirmasis iš keturių dalių, kurios buvo nurodytos šio sprendimo 22 punkte, sudarytas ieškinio pagrindas susijęs su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 1, 2 ir 4 dalių ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies pažeidimu.

101 Pirmiausia reikia pažymėti, kad Bendrasis Teismas visas šias dalis atmetė, o apeliantė apeliaciniame skunde kritikavo tik antros ir trečios dalių atmetimą. Tad apeliantė nebeprašo panaikinti ginčijamų teisės aktų dėl iš pradžių pirmoje ir ketvirtoje ieškinio pirmojo pagrindo dalyje nurodytų argumentų. Todėl šių dalių nagrinėti nereikia.

102 Apeliantės nurodyta pirmojo ieškinio pagrindo antra dalis susijusi su tuo, kad sprendimą dėl jos priėmė ne kompetentinga institucija, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį. Šiuo atžvilgiu apeliantė pirmiausia tvirtina, kad nei *Sanctieregeling*, nei sprendimas dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo nepatenka į kurią nors iš šioje nuostatoje numatytų sprendimų kategorijų.

103 Ši dalis nepagrįsta. Iš tikrųjų iš šio sprendimo 64–77 punktų matyti, kad Taryba turėjo tikslią informaciją ir bylos medžiagą, kurios rodo, kad dėl apeliantės buvo priimtas kompetentingos institucijos sprendimas, atitinkantis Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies apibrėžimą.

104 Dėl Tarybos Bendrajame Teisme pateiktame atsiliepime į ieškinį nurodyto teiginio, kad ginčijami teisės aktai pagrįsti vien sprendimu dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, primintina, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nurodant nacionalinį sprendimą siekiama nustatyti, ar yra rimtų ir patikimų įrodymų arba įkalčių dėl susijusio asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje, kuriuos nacionalinės institucijos laikytų patikimais. Be kita ko, apeliantei du kartus (2007 m. balandžio 23 d. ir birželio 29 d. raštais) pateiktose motyvų santraukose pranešama apie *Sanctieregeling*. Šiomis aplinkybėmis minėtas Tarybos teiginys yra tik argumentas, nurodytas jos reikalavimams pagrįsti, kuris nėra privalomas Teisingumo Teismui vertinant ginčijamų teisės aktų teisėtumą (pagal analogiją žr., 2010 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Švedija ir kt. prieš API ir Komisiją*, C-514/07 P, C-528/07 P ir C-532/07 P, Rink. p. I-8533, 65 punktą).

105 Pirmojo ieškinio pagrindo trečioje dalyje apeliantė teigia, jog iš motyvų santraukos, sprendimo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, *Sanctieregeling* ir net AIVD memorandumo nematyti, kad ji tyčia, netyčia ar žinodama teikė paramą teroristinei veiklai. Įrodyti šiuos požymius, o tai, anot apeliantės, turi padaryti Taryba, yra būtina siekiant taikyti Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001. Taryba padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai teigė, kad apeliantė žinojo, jog tam tikros organizacijos, kurioms buvo pervestos lėšos, buvo susijusios su „Hamas“ ir kad šios organizacijos šias lėšas naudojo teroristiniams išpuoliams atlikti.

106 Šiuo atžvilgiu iš konkrečių nagrinėjamo atvejo aplinkybių, nurodytų skundžiamo sprendimo 128–132 punktuose, darytina išvada, kad Taryba galėjo nepadariusi jokios vertinimo klaidos nuspręsti, jog apeliantė žinojo, kad lėšų rinkimo ir jų suteikimo naudotis veikla prisidedama prie teroristinės veiklos, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies k punktą.

107 Šiomis aplinkybėmis pirmojo ieškinio pagrindo trečia dalis, todėl ir visas šis ieškinio pagrindas turi būti atmesti kaip nepagrįsti.

B – *Dėl trečiojo (ieškinio) pagrindo*

108 Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalies, Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimu. Šiame pagrinde apeliantė tvirtina, kad Taryba iš tikrųjų nepatikrino, ar tebegalioja motyvai, dėl kurių buvo priimtas pirminis sprendimas įšaldyti lėšas, ir tai, ar tikslinga palikti apeliantę ginčijamame sąraše, ir taip padarė esminį procedūrinio reikalavimo pažeidimą.

109 Apeliantė tvirtina, jog nebeturi galimybių, kad Nyderlandų teismas patikrintų AIVD pateiktų kaltinimų 2003 m. tikslumą ir juo labiau organizacijų, kurioms ji pervedė lėšas, dabartinį statusą. Be to, Taryba tinkamai neatsižvelgė į aplinkybę, kad remiantis *Sanctieregeling* ir sprendimu dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo iki šios dienos Nyderlanduose nebuvo pradėtas joks tyrimas ar persekiojimas jos atžvilgiu, o *Sanctieregeling* buvo panaikintas, kai tik buvo priimta pirmoji Bendrijos priemonė dėl jos lėšų įšaldymo.

110 Šiuo atžvilgiu visų pirma primintina, jog iš šio sprendimo 78–89 punktų matyti, kad *Sanctieregeling* panaikinimo savaime nepakanka, kad apeliantės palikimas ginčijamame sąraše taptų nesuderinamas su Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 ir 6 dalimis.

111 Be to, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 90 punkte, iš skundžiamo sprendimo nematyti, kad yra įrodymų, jog nuo *Sanctieregeling* priėmimo pasikeitė faktinė situacija ar nacionalinių institucijų apeliantės dalyvavimo finansuojant teroristinę veiklą vertinimas.

112 Apeliantė taip pat nenurodo, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tokius įrodymus arba kad Taryba turėjo įrodymų, kuriais remdamasi turėjo nuspręsti, jog priėmus *Sanctieregeling* apeliantė sustabdė ar nutraukė dalyvavimą teroristinės veiklos finansavimo veikoje, neatsižvelgiant į aplinkybę, jog dėl lėšų įšaldymo teikti šią paramą buvo sunkiau ar net neįmanoma.

113 Šiomis sąlygomis negalima konstatuoti, kad Taryba pažeidė savo su peržiūrėjimu susijusią pareigą pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį.

C – *Dėl antrojo ir ketvirtojo (ieškinio) pagrindų*

1. Šalių argumentai

114 Antrajame ir ketvirtajame ieškinio pagrinduose apeliantė nurodo, kad ginčijamais teisės aktais pažeidžiant bendruosius Bendrijos teisės principus, pirmiausia proporcingumo principą, ES 6 straipsnį ir 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos Pirmojo papildomo protokolo 1 straipsnį, nepaisoma jos pagrindinės teisės taikiais tikslais naudotis nuosavybe.

115 Apeliantė pripažįsta, kad lėšų įšaldymu pažeidžiama ne pačios susijusių asmenų nuosavybės teisės į finansinį turtą esmė, o tik trukdoma jais pasinaudoti. Vis dėlto nagrinėjamu atveju vadovaujantis ginčijamais teisės aktais nustatytas apribojimas yra neproporcingas. Iš tikrųjų buvo galima pasirinkti iš kelių tinkamų kovos su terorizmo finansavimu, kuris pats savaime yra teisėtas tikslas, priemonių, o pasirinkta priemonė nėra mažiausiai ribojanti suinteresuotąjį asmenį.

116 Šiuo atžvilgiu apeliantė kaltina Tarybą, kad įšaldė visą jos turtą, nors ji galėjo taip pat veiksmingai, nors ir mažiau ribojančiai, jai uždrausti pervesti lėšas tam tikroms nustatytoms organizacijoms arba vien jai uždrausti teikti paramą Palestinoje įgyvendinamiems projektams, arba leisti teikti lėšas apibrėžtoms humanitarinėms organizacijoms, arba nustatyti išankstinių nacionalinės institucijos išduodamų leidimų kiekvienam finansiniam pavedimui atlikti sistemą, taip pat griežtai įpareigoti ją *a posteriori* pateikti ataskaitą apie pervestų lėšų naudojimą. Apeliantė šias alternatyvias priemones siūlė Tarybai 2007 m gegužės 25 d. rašte.

117 Apeliantė priduria, kad taip pat reikia atsižvelgti į tai, jog dėl ginčijamų teisės aktų jai kyla per dideli nemalonumai, nes jais kėsinamasi į jos pačios, kaip labdarą teikiančių organizacijų rėmėjos, egzistavimą. Dėl lėšų įšaldymo ji nebegalės vykdyti jokios veiklos, dėl kurios buvo įsteigta, įskaitant paramą labdaros veiklai Nyderlanduose.

118 Be to, šioje byloje nagrinėjamų priemonių, galiojančių jau daugiau nei ketverius metus, neaiški, galbūt net neribota trukmė sustiprina jų neproporcingumą. Sunku numatyti laikotarpį, kuriuo Taryba manys būtina taikyti šias priemones. Pati apeliantė negali nieko padaryti, kad pakeistų jos poziciją.

119 Taryba, Nyderlandų Karalystė ir Komisija mano, kad ginčijami teisės aktai atitinka proporcingumo principą, tad apeliantės teisė į turto neliečiamybę nėra pažeista.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

120 Ginčijamais teisės aktais nustatyta įšaldymo priemonė yra apsaugos priemonė, kuria nuosavybė iš šių asmenų nėra atimama (žr. minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 358 punktą). Tačiau šia priemone neabejotinai apribojamas apeliantės naudojimasis teise į nuosavybę, o šis apribojimas, be to, laikytinas dideliu, atsižvelgiant į bendrą įšaldymo priemonės apimtį ir aplinkybę, kad pirmą kartą ji buvo nustatyta 2003 m. birželio 27 dieną.

121 Tačiau pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisė į nuosavybę Sąjungos teisėje nėra absoliuti. Todėl gali būti nustatyti naudojimosi šia teise apribojimai, jeigu jie faktiškai atitinka Sąjungos siekiamus bendrojo intereso tikslus ir siekiamo tikslo atžvilgiu nėra neproporcingas bei neleistinas kišimasis, iš esmės pažeidžiantis šios garantuojamos teisės esmę (žr. 1996 m. liepos 30 d. Sprendimo *Bosphorus*, C-84/95, Rink. p. I-3953, 21 punktą; minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 355 punktą ir 2011 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Bank Melli Iran prieš Tarybą*, C-548/09 P, Rink. p. I-11381, 89, 113 ir 114 punktus).

122 Be to, iš nusistovėjusios teismo praktikos išplaukia, kad proporcingumo principas yra vienas bendrųjų Sąjungos teisės principų ir pagal jį reikalaujama, kad Sąjungos teisės nuostata nustatytos priemonės būtų tinkamos atitinkamais teisės aktais siekiamiems teisėtiems tikslams įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jiems pasiekti (žr., be kita ko, 2011 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Liuksemburgas prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-176/09, Rink. p. I-3727, 61 punktą ir 2012 m. kovo 13 d. Sprendimo *Melli Bank prieš Tarybą*, C-380/09 P, 52 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

123 Atsižvelgiant į bendrojo intereso tikslą, kuris tarptautinei bendrijai toks pat svarbus kaip ir pagal Jungtinių Tautų Chartiją panaudojant visas priemones kovai su grėsme tarptautinei taikai ir saugumui, kurią kelia teroro aktai, asmenų, kurie pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 ir Bendrąją poziciją 2001/931 numatytas taisykles buvo identifikuoti kaip dalyvaujantys terorizmo finansavimo veikloje, lėšų, finansinio turto ir kitų ekonominių išteklių įšaldymas savaime nelaikytinas netinkamu (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Bosphorus* 26 punktą; *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 363 punktą ir *Bank Melli Iran prieš Tarybą* 115 punktą).

124 Pati apeliantė pripažįsta siekiamo tikslo, t. y. kovos su terorizmo finansavimu, siekiant palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą, teisėtumą ir neginčija, kad lėšų įšaldymas gali padėti įgyvendinti šį tikslą. Ji tik ginčija jos lėšų įšaldymo, nustatyto ginčijamuose teisės aktuose, būtinybę ir proporcingumą.

125 Dėl būtinybės konstatuotina, kad šios apeliantės nurodytos alternatyvios ir mažesnės ribojamosios priemonės, kaip antai išankstinių leidimų sistema arba pareiga *a posteriori* pateikti ataskaitą apie pervestų lėšų naudojimą, neleidžia taip veiksmingai siekti tikslo, t. y. kovoti su terorizmo finansavimu, ypač atsižvelgiant į galimybę apeiti nustatytus apribojimus.

126 Be to, dalinis turto, susijusio su terorizmo finansavimu, įšaldymas nenumatytas nei Bendrojoje pozicijoje 2001/931, nei Reglamente Nr. 2580/2001. Tas pats taikytina Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijai 1373 (2001), kurios 1 dalies c punkte bendrai numatyta, kad valstybės įšaldo asmenų, kurie vykdo ar kėsinasi vykdyti teroro aktus, lėšas ir kitą finansinį turtą arba ekonominius išteklius. Vadinasi, aiškinant Sąjungos teisės nuostatas, kuriomis siekiama įgyvendinti šią rezoliuciją, reikia atsižvelgti į jos tekstą ir tikslą (šiuo klausimu žr., be kita ko, 2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *E ir F*, C-550/09, Rink. p. I-6213, 72 punktą; minėto Sprendimo *Bank Melli Iran prieš Tarybą* 104 punktą ir minėto Sprendimo *Melli Bank prieš Tarybą* 55 punktą).

127 Dėl apeliantės palikimo ginčijamais teisės aktais numatytame ginčijamame sąraše tariamo neproporcingo pobūdžio primintina, kad Reglamento Nr. 2580/2001 5 ir 6 straipsniuose numatyta galimybė, pirma, leisti naudotis įšaldytomis lėšomis, reikalingomis padengti esmines išlaidas ar įvykdyti tam tikrus įsipareigojimus, ir, antra, suteikti specialius leidimus panaikinti lėšų, kito finansinio turto ir kitų ekonominių išteklių įšaldymą (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 364 punktą).

128 Be to, reikia atsižvelgti į tai, kad, priešingai nei susijęs asmuo byloje, kurioje buvo priimtas minėtas Sprendimas *Bosphorus*, apeliantė savo elgesiu prisidėjo, kad susidarytų situacija, lėmusi jos įtraukimą į ginčijamą sąrašą, kaip tai matyti iš *Sanctieregeling* ir sprendimo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

129 Galiausiai apeliantės palikimas ginčijamais teisės aktais numatytame ginčijamame sąraše negali būti kvalifikuotas kaip neproporcingas dėl tariamo neriboto pobūdžio. Iš tikrųjų šis palikimas reguliariai peržiūrimas tam, kad būtų galima įsitikinti, kad ginčijamo sąrašo kriterijų neatitinkantys asmenys ir subjektai būtų iš jo išbraukti (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* 365 punktą).

130 Remiantis tuo darytina išvada, kad atsižvelgiant į kovos su terorizmu ypatingą svarbą siekiant palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą, ginčijamais teisės aktais nustatyti apeliantės nuosavybės teisės apribojimai nėra neproporcingi siekiamų tikslų atžvilgiu.

131 Tad antrasis ir ketvirtasis ieškinio pagrindai nėra pagrįsti ir turi būti atmesti.

D – *Dėl penktojo (ieškinio) pagrindo*

1. Šalių argumentai

132 Penktajame ieškinio pagrinde apeliantė teigia, kad Sprendimas 2007/445 neatitinka reikalavimo motyvuoti, numatyto EB 253 straipsnyje, dėl kelių priežasčių.

133 Pirma, Taryba nenurodė priežasčių, dėl kurių manė, kad nagrinėjamu atveju sprendimas buvo priimtas kompetentingos institucijos, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį.

134 Antra, Taryba tik nurodė, kodėl, jos nuomone, Reglamentas Nr. 2580/2001 turėjo būti formaliai taikomas apeliantei, nenurodžiusi priežasčių, dėl kurių vykdydama savo diskreciją manė, kad apeliantės lėšos iš tikrųjų turėjo būti įšaldytos.

135 Trečia, Taryba nenurodė specialių ir konkrečių priežasčių, dėl kurių po peržiūros tebemanė, kad apeliantės lėšų įšaldymas lieka pateisinamas. Ji tik nurodė, kad yra „įsitikinusi“, jog priežastys, pateisinusios apeliantės įtraukimą į pradinį ginčijamą sąrašą, tebeegzistuoja.

136 Ketvirta, apeliantė kaltina Tarybą tuo, kad ši nesistengė atsakyti į išsamias pastabas, kurias ji pateikė 2007 m. gegužės 25 d. rašte.

137 Taryba ir Komisija mano, kad Sprendimas 2007/445, aiškinant jį kartu su motyvų santrauka ir Reglamentu Nr. 2580/2001, tinkamai motyvuotas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

138 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 296 straipsnyje reikalaujamas motyvavimas turi atitikti nagrinėjamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti šį aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuoti asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti savo kontrolę (žr., be kita ko, 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktą; minėto Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* 166 punktą ir minėto Sprendimo *E ir F* 54 punktą).

139 Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, būtent į akto turinį, nurodytų priežasčių pobūdį ir asmenų, kuriems aktas skirtas, ar kitų asmenų, kurie konkrečiai ir tiesiogiai su juo susiję, suinteresuotumą gauti paaiškinimų (žr., be kita ko, minėtų sprendimų *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France* 63 punktą; *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala*, 166 punktą ir *Melli Bank prieš Tarybą* 93 punktą).

140 Motyvuojant nereikalaujama nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jų formuluotę, bet ir kontekstą ir visas nagrinėjamą klausimą reglamentuojančias teisės normas (žr., be kita ko, minėto Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France* 63 punktą; 2004 m. birželio 22 d. Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją*, C-42/01, Rink. p. I-6079, 66 punktą ir minėto Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* 166 punktą).

141 Visų pirma iš šios teismo praktikos matyti, kad EB 253 straipsnis negali būti aiškinamas taip, jog pagal jį reikalaujama, kad Taryba išsamiai atsakytų į apeliantės per konsultaciją iki nagrinėjamo sprendimo priėmimo nurodytas pastabas (pagal analogiją žr. 1960 m. gegužės 10 d. Sprendimą *Barbara Erzbergbau ir kt. prieš Vyriausiąją valdybą*, 3/58-18/58, 25/58 ir 26/58, Rink. p. 367, 411 ir 1987 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *British American Tobacco ir Reynolds Industries prieš Komisiją*, 142/84 ir 156/84, Rink. p. 4487, 72 ir 73 punktus).

142 Be to, motyvų santraukoje, kuri kartu su Sprendimu 2007/445 įteikta apeliantei, nurodytos individualios ir specialios priežastys, dėl kurių Taryba buvo priversta konstatuoti, kad pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį, remiantis informacija, kurią nacionalinė institucija laikė patikima, apeliantė dalyvavo terorizmo finansavimo veikloje. Šių duomenų pakako, kad leistų apeliantei suprasti, kuo yra kaltinama.

143 Ši išvada taikytina ir kitiems ginčijamiems teisės aktams, nes neginčijama, kad Tarybos kaip šiuos aktus pateisinantys nurodyti motyvai buvo identiški minėtajai santraukai.

144 Dėl antro apeliantės argumento remiantis Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijos 1373 (2001) 1 dalies c punktu ir reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 1 ir 3 dalimis darytina išvada, kad asmenų, dalyvaujančių teroro aktuose, lėšų įšaldymas yra įprasta taisyklė. Tad negalima kaltinti Tarybos, kad ji papildomai nenurodė priežasčių, dėl kurių buvo priversta konstatuoti, kad lėšų įšaldymo priemonė iš tikrųjų turėjo būti taikoma apeliantei.

145 Dėl trečio apeliantės argumento, pagrįsto tuo, kad nebuvo nurodytos priežastys, dėl kurių Taryba konstatavo, kad apeliantės lėšų įšaldymas tebėra pateisinamas, primintina, kad, kaip buvo konstatuota šio sprendimo 111 ir 112 punktuose, nėra įrodymų, jog nuo *Sanctieregeling* priėmimo pasikeitė faktinė situacija ar nacionalinių institucijų apeliantės dalyvavimo finansuojant teroristinę veiklą vertinimas. Apeliantė taip pat nenurodo, kad Taryba turėjo įrodymų, dėl kurių galėjo pripažinti, jog priėmus *Sanctieregeling* apeliantė sustabdė ar nutraukė dalyvavimą teroristinės veiklos finansavimo veikloje.

146 Šiomis aplinkybėmis nebereikėjo nurodyti išsamesnių priežasčių, dėl kurių Taryba buvo įsitikusi, kad motyvai, pateisinę apeliantės įtraukimą į ginčijamą sąrašą, tebeegzistuoja.

147 Vadinasi, paskutinįjį pagrindą, todėl ir visą ieškinį reikia atmesti.

VII – Dėl bylinėjimosi išlaidų

148 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 122 straipsnio pirmą pastraipą, jeigu apeliacinis skundas nėra pagrįstas arba jeigu jis yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal to paties reglamento 69 straipsnio, taikytino apeliaciniam procesui pagal jo 118 straipsnį, 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal minėto 69 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

149 Kadangi Nyderlandų Karalystės apeliacinis skundas patenkintas, o apeliantės apeliacinis skundas ir ieškinys dėl ginčijamų teisės aktų panaikinimo atmestas, apeliantei reikia nurodyti padengti savo ir Nyderlandų Karalystės bei Tarybos bylinėjimosi išlaidas, patirtas dėl šių apeliacinių skundų, atsižvelgiant į jų reikalavimus, ir Tarybos pirmojoje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

150 Komisija, kaip į bylas Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme įstojusi šalis, ir Nyderlandų Karalystė, kaip į bylą Bendrajame Teisme įstojusi šalis, padengia šiose instancijose savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2010 m. rugsėjo 9 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Al-Aqsa prieš Tarybą* (T-348/07).**

2. **Atmesti *Stichting Al-Aqsa* ieškinį ir apeliacinį skundą.**

3. ***Stichting Al-Aqsa* padengia savo ir Nyderlandų Karalystės bei Tarybos dėl šių apeliacinių skundų patirtas bylinėjimosi išlaidas ir Tarybos pirmojoje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Europos Komisija, kaip į bylas Europos Sąjungos Bendrajame Teisme ir Europos Sąjungos Teisingumo Teisme įstojusi šalis, ir Nyderlandų Karalystė, kaip į bylą Bendrajame Teisme įstojusi šalis, padengia šiose instancijose savo patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.